

лице намѣрили презъ единъ день една змия отъ рода „крантъ“, която спада къмъ най-отровнитѣ змии на свѣта. Змията се мѣчила да погълне друга змия, която се борила на животъ и смъртъ. Ученицитѣ убили отровната змия. Като я разрѣзали, изъ нейния коремъ изскочилъ единъ още живъ малъкъ „крантъ“ и отчаянно търсѣлъ въздухъ да диша. Убитата змия била поставена въ формалинъ. Ученицитѣ сж останали доста изненадани отъ тия явления между змиитѣ. И третата змия, която е била още жива, била убита и поставена въ формалинъ.

Кой по-бързо лети — лѣстовицата или гължбътъ.

Италианскиятъ ученъ Спаланцани направилъ опити въ това отношение и дошелъ до заключение, че въ продължение на 15 минути гължбътъ може да измине 10, обикновената лѣставица 11, а брѣговата (хирундо рипария) — 12 мили. Тѣй като Спаланцани пресмѣталъ бързината на полета на тѣзи птици съ венециански мили, то изразена въ километри, тя е следната: за гължба 79 километра, за обикновената лѣстовица 60·3, а за брѣговата лѣстовица 87·6 километра въ часъ. Преди 55 години въ департамента Оази — Франция — единъ гължбовъдецъ, който билъ прочутъ съ пощенскитѣ си гължи въ околността на Хавъръ, донелъ съ себе си и една лѣстовичка; гнѣздото на която се намирало подъ покрива на неговия гължбарникъ. Той я пусналъ едновременно съ двойка гължи и въпрѣки духащия противенъ силенъ вѣтръ този день, който

затруднявалъ полета на птицитѣ, лѣставицата изпреварила гължитѣ съ половинъ часъ, като прелетѣла 242 километра за 1 часъ и 57 минути.

Паметникътъ на едно овчарче.

На улица „Дюто“ въ Парижъ, предъ зданието на Пастьоровия институтъ, се издига бронзова статуя, която изобразява юноша въ борба съ бѣсно куче. Този юноша е Жюпиль. Той билъ овчарче и живѣлъ въ Вилеръ-Фарне. Случило се еднажъ, когато пасѣлъ стадото си, да бжде нападнатъ отъ бѣсно куче. Кучето ухапало нещастния за лѣвата ржка и го повалило. При все това Жюпиль не се уплашилъ. Съ помощта на дѣсната ржка той, какъ да е, се измъкналъ изподъ нахвърлилото се на него куче и успѣлъ да го убие като го риталъ съ ботуша си. Ала кучето успѣло да изпохапе на много мѣста смѣлото овчарче и то било застрашено отъ страшната болестъ бѣсъ, който неминуемо се явява следъ ухапване отъ бѣсни животни. Шестъ дни следъ това, по съветитѣ на лѣкаря, той отишелъ въ Парижъ при Пастьоръ — знаменития французски химикъ и бактериологъ, — който въ това време се занимавалъ съ опити за лѣкуване на бѣса чрезъ присаждане. Жюпиль се явилъ като пръвъ неговъ пациентъ, върху когото било изпитано новото срѣдство. Той се излѣкувалъ. Този случай станалъ известенъ на цѣлия цивилизованъ свѣтъ и отвсѣкжде къмъ Парижъ тръгнали стотици нещастници, ухапани отъ бѣсни кучета. Приятели и поклонници на Пастьора решили, въ паметъ на този неговъ пръвъ пациентъ, да му издигнатъ